

A doua pulverizare post-florala a caisului, piersicului si migdalului

Автор(и): Кирил Кръстев, агроном

Дата: 07.05.2022 *Брой:* 5/2022

În a treia decadă a lunii aprilie și în luna mai, caisul, piersicul și migdalul se află într-o fenofază de creștere intensivă, în timpul căreia are loc și o diviziune activă a celulelor în fructele tinere formate. Asimilații din fotosinteza curentă sunt direcționați spre hrănirea fructelor.

Cantitatea de precipitații în mai crește sub influența masei de aer oceanic mai rece și mai umedă care pătrunde din nord. Aversele sunt scurte, dar intense, uneori însoțite de furtuni și grindină. Mulți dăunători au 2-3 sau mai multe generații, iar infecțiile cauzate de boli se reînnoiesc în mod repetat în funcție de precipitații. În fiecare nouă leziune se formează multe conidii, care în condiții favorabile – umiditate și căldură – provoacă noi infecții. Prin urmare, datorită condițiilor termice favorabile și ploilor frecvente din mai, infecțiile cu boli fungice și

bacteriene cresc. Astfel, tratamentele împotriva bolilor și dăunătorilor sunt necesare pentru a nu compromite recolta de fructe.

Prima stropire post-florire se efectuează imediat după încheierea înfloririi. Acum este momentul pentru a doua stropire post-florire. Aceasta se efectuează la 10–12 zile după prima. Este necesar să se stropască întregii pomi, de la vârf până la baza trunchiului, fără a-i îmbiba, iar soluția de stropire trebuie aplicată sub formă de ceață fină. Stropirea se efectuează în zile liniștite și însorite, la o temperatură de 10–12 °C. Nu trebuie efectuată imediat înainte sau după ploaie, deoarece nu va fi eficientă.

A doua stropire post-florire se efectuează la cais împotriva găuririi frunzelor (shot-hole), putregaiului brun și a moliei orientale a fructelor, a gândacilor rău-făcători, a omizilor defoliatoare, a sfărâmatoarelor, a afidelor, a păduchelilor și a muscelor.

La piersic – împotriva tăcii, găuririi frunzelor (shot-hole), putregaiului brun, mucegaiului pulverulent și a moliei orientale a fructelor (Grapholita molesta), afidelor și păduchelilor, omizilor defoliatoare, muscelor și păianjenului roșu european.

La migdal – împotriva găuririi frunzelor (shot-hole), tăcii, cercosporiozei, petelor portocalii pe frunze și a muscei migdalului, a gândacului rău-făcător al mugurilor de migdal, a omizilor defoliatoare, afidelor și păduchelilor, muscei sâmburelui și a muscei frunzelor de cireș.

Găurirea frunzelor (shot-hole) la sâmburoase

Este cauzată de doi patogeni – o bacterie – găurirea bacteriană, și o ciupercă – găurirea fungică.

Găurirea bacteriană – Frunzele sunt cele mai grav afectate, dar nici lăstarii, mugurii florali și fructele nu sunt cruțați. Boala se dezvoltă masiv dacă vremea este mai umedă și caldă – precipitații frecvente și temperaturi de la 24 la 28 °C.

Bacteriile cauzale supraviețuiesc iarna în lăstarii infectați, precum și în frunzele căzute și în sol. În primăvară, sporii sunt împrăștiați în întreaga coroană a pomului de ploaie, vânt și insecte. Pentru germinare și nouă infecție, sporii au nevoie de o picătură de apă. Mugurii atacați se înnegresc și mor. Prin mugurii infectați și prin cicatricile frunzelor căzute, și lăstarii se infectează.

Frunzele devin pătate și perforate într-un mod similar cu găurirea fungică, dar diferă prin faptul că petele la începutul dezvoltării lor sunt verzi pal până la galben pal și uleioase, cu un centru maro. Găurile formate sunt mai mici, dar mai numeroase și adesea de formă neregulată. În caz de atac sever, frunzele se îngălbenesc și cad. Mai târziu, țesutul din centrul petelor devine necrotic și cade.

Petele pe lăstari sunt întunecate, inițial reliefate, mai târziu adâncite, însoțite de gumează.

Pe fructe se formează numeroase pete mici, rotunde – 1–2 mm – roșu-maronii, din care este adesea secretat un exsudat bacterian sub formă de picături rășinoase. Acestea adesea se contopesc și formează leziuni adâncite cu crăpături și gumoză.

Găurirea fungică – Atacă frunzele, florile, fructele, lăstarii și ramurile prin intermediul conidiilor. Datorită capacității sale de a infecta ramurile perene și de a forma mase de spori pe ele primăvara, boala găuririi frunzelor devine treptat o problemă cronică. Astfel, de la an la an infecția se acumulează până când atinge niveluri la care combaterea devine foarte dificilă și costisitoare.

În condiții reci, ciuperca continuă să se dezvolte chiar și în timpul iernii, astfel încât piersicii și caișii care s-au dezvoltat bine toamna pot fi într-o stare deplorabilă primăvara.

Supraviețuiește iarna ca miceliu în lăstarii infectați și, de asemenea, ca spori sub solzii mugurilor. Este necesară apă pentru împrăștierea și germinarea sporilor și pentru infecție. Ploaia spală sporii aderenți de pe gumă și îi distribuie pe pom și pe pomii învecinați. Cele mai favorabile condiții pentru infecție sunt precipitațiile frecvente și abundente, locurile joase și umede, irigația abundentă și fertilizarea neechilibrată cu azot. Ramurile inferioare, frunzele și fructele sunt cele mai puternic infectate. Afidele contribuie și ele la răspândirea sporilor. Intervalul de temperatură pentru infecție este de la 5 la 30 °C. La temperaturi optime de 18–21 °C și umiditate saturată, frunzele de piersic se infectează în 2–3 zile, iar frunzele de cais în 4–5 zile. Pe lăstari perioada este de 10–20 și mai multe zile, cu cea mai scurtă perioadă din nou la piersic.

Pe frunzele tinere induce formarea de pete rotunde roșii sau roșu-maronii care, odată cu creșterea ulterioară a țesutului sănătos din jur, se separă de acesta și cad, lăsând găuri. Frunza pare că a fost împușcată cu alic. Petele și, respectiv, găurile sunt înconjugate de un halo roșu-maroniu.

Frunzele atacate sever de boala găuririi se îngălbenesc și cad. La soiurile foarte sensibile, sunt suficiente câteva pete pe frunză.

La piersic, ramurile și mugurii lor sunt cei mai greu infectați, în timp ce la cais fructele sunt cele mai afectate.

Mugurii de piersic afectați sunt negri cu o suprafață strălucitoare datorită gumei care îi acoperă. Pe ei se formează pete roșii sau roșu-maronii, care se pot mări până la 2 cm sau mai mult. Când, în creșterea lor în adâncime, petele ating cambiumul, ele induc o gumoză abundentă. Petele se transformă treptat în umflături

acoperite cu gumă. Ramurile puternic atacate mor. Astfel, în unele zone joase și umede – în special în văile râurilor – boala găuririi poate provoca uscarea în masă a piersicilor.

Pe fructele de piersic se formează pete mici, deschise la culoare, cu un halo maro-închis, care nu sunt reliefate ca la cais, ci ușor adâncite. Fructele atacate devreme cad, în timp ce cele infectate mai târziu au o calitate comercială slabă.

Pe fructele de cais se formează mici coșuri roșu-maronii, dând fructului un aspect tăios. Pulpa este acră și fără gust. Ramurile sunt de asemenea atacate, impresiile cicatricelor frunzelor de sub muguri fiind deosebit de puternic infectate în timpul iernii. Pe frunzele de cais boala găuririi este mult mai slabă decât la piersic și rareori provoacă defoliere. Mugurii de iarnă sunt foarte des infectați; rămân mai închiși la culoare și sunt acoperiți cu gumă.

Mucegaiul pulverulent la piersic – patogen fungic. Apare pe toate părțile verzi. Principalul factor care determină dezvoltarea bolii este umiditatea ridicată a aerului. Conidiile germinează la o umiditate relativă de 30–60% și temperaturi de la 2 la 33 °C, optim 21–28 °C. Germinarea este stimulată de lumină. Prin urmare, lăstarii cel mai bine iluminați din partea sudică și superioară a coroanei sunt cei mai puternic atacați.

Patogenul suprav